

Arrest

nr. 274 155 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. SENDWE-KABONGO
Lakenweversstraat 50
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 4 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. REIGNS NTEKEDI, die loco advocaat P. SENDWE-KABONGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2022 neemt de verwerende partij in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van op 04.06.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: DS voornaam: MC geboortedatum: (...)1985 geboorteplaats: Ongekend

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij in België werkt om zijn familie in Brazilië te helpen. Dit element opent echter niet het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat het onmogelijk is om te werken in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij zich goed voelt in België en dat de situatie gecompliceerd is in Brazilië. Betrokkene geeft echter geen specifieke redenen die een terugkeer naar herkomstland niet mogelijk maken. Betrokkene verklaart een Braziliaanse partner te hebben in België. Hij geeft verder geen gegevens over deze partner zodat verder onderzoek niet mogelijk is. Hij toont niet aan dat zijn partner verblijfsrecht in België heeft. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. De loutere omstandigheid dat betrokkene met zijn partner in België een privéleven zou hebben opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit privéleven in het land van herkomst verder te zetten.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds twee jaar en 5 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen²

om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds twee jaar en 5 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat de situatie in Brazilië gecompliceerd is. Betrokkene geeft echter geen specifieke redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

1.2. Ook op 4 juni 2022 wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Taal van de procedure

2.1. Verzoeker vraagt dat de procedure wordt gevoerd in de Franse taal.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient erop te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De bestreden beslissing werd in het Nederlands gesteld, en er zijn op het eerste gezicht geen aanwijzingen, noch toont verzoeker aan, dat de verwerende partij zich niet van het Nederlands mocht bedienen bij de redactie.

Waar verzoeker betoogt dat zijn moedertaal, het Portugees, het dichtst bij het Frans staat omdat beide talen behoren tot dezelfde taalfamilie, moet erop worden gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij de Franse taal machtig is. Bovendien werd het verzoekschrift volledig in de Nederlandse taal gesteld zodat blijkt dat verzoeker in de mogelijkheid is om zich adequaat in rechte te verdedigen.

Er kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de Franse taal als taal van de procedure aan te wenden.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Ontvankelijkheid

3.1.1. Ambtshalve wordt opgeworpen dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De vordering is onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3.1.2. Ook ambtshalve wordt opgeworpen dat de vordering onontvankelijk is, in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp

tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, §4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Verzoekers argument dat het inreisverbod een accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat het gepast is om de beide beslissingen samen te beoordelen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof immers het volgende gesteld:

“B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig

evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Luidens artikel 44 van het PR RvV kan, zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend en moet, in voorkomend geval, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. Uiteenzetting van het ernstig middel

Het enig middel luidt als volgt:

"De betwiste beslissingen schenden de volgende rechtsprincipes- en bepalingen

- Artikelen 8 EVRM ; Artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980,

Artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten;

De verplichting om op een redelijke wijze tewerk te gaan;

De tegenpartij betekent de aangevochten beslissingen zonder het PV van de hoorzitting erbij te voegen.

Vermits de aangevochten beslissingen zich uitsluitend baseren op het PV van de hoorzittingen van de eiser door de lokale politie van Ukkel, is het meer dan gepast dat dit betrokken PV aan de beslissingen zou toegevoegd worden. Een motivering "met verwijzing" naar een ander stuk is wel wettelijk maar enkel en alleen indien het document waarnaar de motivering verwijst reeds gekend is bij de bestemmingen of indien die samen met de akte betekend wordt.

Welnu, in dit geval werd de eiser niet in het bezit gesteld van het PV van de lokale politie van Ukkel. Daarenboven kent de eiser zelfs niet de taal waarin dit betrokken PV werd opgesteld.

Daardoor schenden de aangevochten akten de verplichting voor de administratie om op een redelijke manier tewerk te gaan.

De tegenpartij handhaaft vooraleerst dat de eiser geen national paspoort bezit dat geldig is, daar waar de eiser in het bezit is van een geldig national paspoort nr GS (...) met een geldigheidsduur tot 8 augustus 2031.

Dit bevond zich in de woning van de eiser waarde diensten van de tegenpartij heengegaan zijn om dit in beslag te nemen en zich eveneens rekenschap te geven van de gezinstoestand van de eiser.

Door anders te werk gegaan te zijn hebben de diensten van de tegenpartij de verplichting om op een redelijke wijze tewerk te gaan gefnuikt en hun beslissingen slecht gemotiveerd door het schenden van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

De tegenpartij is eveneens van oordeel dat de eiser en zijn gezinsleden op "illegale" wijze in België verblijven en aldus noch van het artikel 8 EVRM, noch van het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 kunnen gebruik maken.

Welnu, primo, het artikel 8 EVRM beschermt het privé- en gezinsleven.

In deze optiek heeft de Raad van Staat reeds ten gronde bepaalt in haar Arrest van 7 november 2001 dat: "Overwegend dat noch uit de inhoud van de beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de tegenpartij de aanvraag zou onderzocht hebben onder het gezichtspunt van het artikel 8 van het Europese Verdrag en evenmin had zij zorg gedragen voor het bewerkstelligen van een rechtvaardig evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de schending van dit recht van de eisende partij inzake het respecteren van zijn privé- en gezinsleven en aldus heeft de tegenpartij het artikel 8 miskent en zijn motiveringsverplichting geschonden."

De eiser, zijn partner en hun kind vormen samen een gezinskern in de zin van het artikel 8 van het EVRM, d.w.z. de mogelijkheid voor elkeen om relaties aan te knopen met zijn gezinsleden, ainsi que ses semblables et "d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité" (i. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, page 338). Een inbreuk op dit recht kan enkel maar gerechtvaardigd zijn voor zover zij een van de doeleinden nastreeft die door het Verdrag worden toegelaten en indien zij « noodzakelijk zijn binnen een democratische samenleving » (artikel 8, alinea 2).

In dezelfde geedachtengang heeft de Raad van State eveneens verordend dat « een voorzichtige administratieve regel vereist dat de overheid de evenredigheid overweegt tussen enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve stap, zoals voorgeschreven door de alinea 2 van deze bepaling en anderzijds, haar min of meer aangepaste uitvoerbaarheid voor elk individueel geval en de onaangename gevolgen die verbonden zijn aan haar uitvoering, meer bepaalde de gevaren waaraan de veiligheid van de eisers en de integriteit van hun gezinsleven zou blootgesteld worden indien zij eraan onderhevig zouden worden » (RvS nr 58.969 van 1 april 1996, TVR1997, blz 29 en volgende ; RvS nr 61.972 van 25 september 1996, TVR 1997, blz. 31 en volgende, arrest geciteerd in RDE, 1998, nr 97, blz 5). In een ander Arrest heeft de Hoge Administratieve Juridische Raad geoordeeld dat "het niet uit de aangevochten akte, noch uit het administratieve dossier blijkt dat de tegenpartij rechtsgeldig heeft gehandeld zonder een duidelijke beoordelingsfout gemaakt te hebben waardoor de persoonlijke belangen van het gezinsleven van de eiser geen voorrang hebben gekregen op de noodzaak tot het verwijdering van de eiser van het grondgebied » (RvS nr 100.587 van 7 november 2001, RDE 2001, blz 704).

Welnu, secundo behandelt het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en andere rechtsbepalingen de bescherming van de hogere belangen van de minderjarige kinderen.

Het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 is formeel in dit opzicht toen de wetgever uitdrukkelijk bepaalde dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering dient de minister of zijn afgevaardigde rekening te houden met het hogere belang van het kind, zijn gezinsleven van de rechtsingezetene van een betrokken derde land".

3.2.2. Beoordeling van het ernstig middel

Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht en betoogt dat de beslissing zich baseert op "het PV van de hoorzittingen van de eiser door de lokale politie van Ukkel" en stelt dat dit PV aan de bestreden beslissing moet worden toegevoegd omdat een motivering met verwijzing slechts wettig

is wanneer het document waarnaar wordt verwezen reeds gekend is bij de bestemming of indien het samen met de akte betekend wordt.

De belangrijkste bestaansreden van de formele motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoeker werd gehoord door de politie van de PZ Ukkel en dat rekening werd gehouden met zijn verklaringen. Verder in de beslissing wordt gesteld dat hij heeft verklaard in België te werken om zijn familie in Brazilië te helpen, dat hij zich goed voelt in België en dat de situatie in Brazilië gecompliceerd is, dat hij een Braziliaanse partner heeft in België, dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België en geen gezondheidsproblemen.

Uit de motieven blijkt dus welke verklaringen volgens de verwerende partij werden afgelegd door verzoeker. Dit volstaat in het licht van de doelstelling van de formele motiveringsplicht. Immers, op die manier wordt verzoeker in de mogelijkheid gesteld om aan te tonen dat de samenvatting van zijn verklaringen niet correct of onvolledig zou zijn. Verzoeker voert niets van dat alles aan. Het stuk waarnaar wordt verwezen bevindt zich overigens in het administratief dossier, en het blijkt dat verzoekers verklaringen op correcte wijze worden weergegeven in de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :*

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.[...].”

Verzoeker betoogt dan wel dat zijn paspoort thuis lag en dat dit geldig is tot 2029, maar daarmee toont hij niet aan dat het is voorzien van een visum of visumverklaring of dat hij een titel heeft om legaal in België te verblijven. Dit middelonderdeel kan dus prima facie niet worden aangenomen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (het EVRM) enerzijds, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet anderzijds.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de beslissing verkeerd leest waar hij ervan uitgaat dat “de tegenpartij [...] van oordeel [is] dat de eiser en zijn gezinsleden op ‘illegale’ wijze in België verblijven”. Hoewel dit uiteraard wel opgaat voor verzoeker zelf, wordt voor wat betreft zijn verklaring dat hij in België een Braziliaanse partner heeft, het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart een Braziliaanse partner te hebben in België. Hij geeft verder geen gegevens over deze partner zodat verder onderzoek niet mogelijk is. Hij toont niet aan dat zijn partner verblijfsrecht in België heeft. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. De loutere omstandigheid dat betrokkene met zijn partner in België een privéleven zou hebben opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit privéleven in het land van herkomst verder te zetten”.

Dat geen rekening zou zijn gehouden met het beweerde gezinsleven van verzoeker en zijn metgezel, zoals verzoeker stelt, klopt dan ook niet. Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker ook nu, in zijn verzoekschrift, geen enkele duidelijkheid verstrekt over de verblijfsstatus van zijn partner, hij niet betwist dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging of regularisatie heeft ingediend en evenmin dat hij zijn leven met zijn partner niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Verzoeker brengt met andere woorden geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat een terugkeer in het licht van de aanwezigheid van zijn Braziliaanse partner in België niet leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker overigens ergens in het middel melding maakt van “zijn partner en hun kind”, kan alleen maar worden vastgesteld dat dit een materiële vergissing is, nu nergens blijkt dat er sprake is van een kind.

Tot slot betoogt verzoeker, nog steeds wat de schending betreft van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij beweert dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Hij stelt dat hij wel degelijk gezondheidsproblemen heeft gehad die hem noopten om naar het ziekenhuis te gaan op 7 januari 2022 alwaar laboratoriumonderzoeken werden uitgevoerd. Hij voegt de stukken bij het verzoekschrift.

Het is correct dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing onder meer rekening moet houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Evenwel moet worden vastgesteld dat verzoeker, toen hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord, de vraag werd gesteld of hij lijdt aan een aandoening die hem zou belemmeren om terug te reizen naar zijn land van herkomst, waarop hij nee antwoordde. De verwerende partij heeft dit dan ook terecht vastgesteld in de bestreden beslissing. Waar verzoeker nu wijst op een ziekenhuisbezoek in januari 2022 en hij wat laboratoriumresultaten bij zijn verzoekschrift voegt, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker zelfs niet aangeeft, en uit de stukken niet kan worden afgeleid, aan welke aandoening hij dan wel zou lijden en op welke wijze die een terugkeer in de weg zou staan.

3.2.3. Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat de verwerende partij onwettig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan. Nu geen van de aangevoerde middelonderdelen ernstig is, moet worden vastgesteld dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. De vordering moet derhalve worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS